

[**Esther Malling Pedersen.**]

udtalte, at han ønskede Lovforslaget vedtaget for derigenem at lægge Pres paa den humane Følelse, som — ja nu har jeg ikke Citatet ... (*Justitsministeren* [Steincke]): ... „svømmede over, naar den ikke skal give sig praktiske Udslag“. Ja, rigtigt, men samtidig udtalte den højtærede Minister, at han var vis paa, at Socialministeren og Finansministeren vil staa ved hans Side i denne Sag, og at Regeringen vil gøre, hvad der er rimeligt og fornødent. Med det nuværende Magtforhold er dette i Virkeligheden fuldt tilstrækkeligt, og naar dertil kommer, at Venstre har givet Tilsagn om Støtte — man maa heller ikke underkende det aktive private Initiativ, jeg nævnte før; jeg kunde maaske faa Lov til at oplyse, at der netop i disse Dage er aabnet en Mødrehjælpsinstitution i Aarhus, som sikkert vil kunne gøre en stor og betydningsfuld Gerning —, kan jeg ikke se, at der er nogen særlig Brug for dette Pres, og at Lovens Vedtagelse ikke skulde kunne udsættes, til Befolkningsskommissionens Arbejde er afsluttet.

Det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen) betragtede dette Lovforslag som en Forsøgslovgivning. Derom staa der jo intet i Lovforslaget, der er ingen Tidsbegrænsning, og man kan vel ogsaa sige, at en Lov som den foreslaaede *kan* gøre adskillig Fortræd, medens Forsøget staa paa, Fortræd, som det maaske kan blive vanskeligt at raade Bod paa; thi med Fare for paa ny at blive kaldt lyrisk vil jeg gerne endnu en Gang pege paa, at dette Problem gaar meget dybere, end mange maaske er tilbøjelige til at tro. Det er ikke noget isoleret, det er i Virkeligheden et Led i hele den Kæde af Resultater, som den Udvikling, vi er inde i — økonomisk materielt, men sandelig ogsaa aandeligt —, har ført med sig, og det er i Lys heraf, at hele Problemet skal ses. Det er opstaaet bl. a. af Faktorer som Utryghedsfølelse over for Fremtiden hos de unge og tillige i nogen Maade den materielle Indstilling, der nu engang gør det materielle til det vigtigste, og endelig den moderne Mennesketypes mekanisk-tekniske Indstilling over for Livsproblemet, over for alle de Gaader, som man ikke mere respekterer, men mener at have løst eller at ville kunne løse, og som man maaske derfor nærmer sig knap saa varsomt, som man i mange Tilfælde burde, fordi man — og her tænker jeg igen paa det psykiske — kan komme ind paa Omraader, hvor man er paa ukendt Grund, og hvor man let kan komme til at gaa ud over sin Kompetence.

Paa denne Maade mener jeg, at hele dette Problem bør ses. Det er, som sagt, ikke noget isoleret, men hænger sammen med hele den Udvikling, vi er inde i, og Hovedspørgsmaalet er da dette, om Udviklingen er sund, eller om vi ikke skal sætte alle positive og gode Kræfter ind paa at føre den ind i et bedre og sundere Leje, saa at vi vil kunne uddgaaf Foranstaltninger som dem, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag.

Lisbet Hindsgaul: Det er jo ikke overraskende for mig at blive Genstand for den højtærede Justitsministers Sarkasme, men naar dette er Justitsministerens Form, skal jeg ikke reagere videre herimod, men bøje mig derfor. Jeg vil dog sige, at det maa være en privat Sag, om jeg føler mig bjærgtagen af mit Partis Ordfører i Folketinget. Hvis jeg gjorde det, var det maaske ikke saa ubegribeligt, men jeg forbeholder mig Ret til at følge mit Partis Linie, det Standpunkt, vi i Samarbejde har indtaget, samtidig med at jeg efter fattig Evne arbejder som Medlem af dette høje Ting.

Den højtærede Justitsminister talte om min Anke mod § 1, Stk. 1, mod Udtrykket „alvorlig Fare“, idet jeg synes, at dette Udtryk maaske var for vagt, for elastisk. Ja — synes den højtærede Minister, det er saa mærkeligt, at jeg finder vort eget Forslag bedre, at det klarere angiver det begrænsede Omraade for den medicinske Indikation? Det er nu mit Partis Opfattelse, men jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse citere Bestemmelserne, saa at man kan se Forskellen. I Regeringslovforslaget hedder det:

„En svanger Kvinde kan faa sit Svangerskab afbrudt i følgende Tilfælde:

1) Naar Svangerskabets Afbrydelse er nødvendig for at afværge alvorlig Fare for Kvindens Liv eller Helbred.“

I Det konservative Folkepartis Ændringsforslag udtrykker vi os saaledes:

„En Kvindes Svangerskab kan afbrydes i følgende Tilfælde:

1) Naar Afbrydelsen er nødvendig for at afværge en paa Grund af Sygdom eller legemlig stærk Svækkelse tilstedeværende nærliggende Fare for Kvindens Liv eller for en varig og betydelig Forringelse af hendes Helbredstilstand.“

Hermed synes jeg, at det er stærkere og mere koncist udtrykt, hvad der rettelig bør findes her, men enhver maa naturligvis holde paa sit Standpunkt.

Den højtærede Justitsminister opholdt sig ogsaa ved mine Udtalelser om Samfunds-